

Sygn. akt IV Ca 1642/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie Wydział IV Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Anna Wrembel - Woźniak

Sędzia SO Bożena Murawska- Kołota

Sędzia SR del. Joanna Mrozek (spr.)

Protokolant p.o. asystenta sędziego Ewa Narkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 roku w Warszawie na rozprawie sprawy

z wniosku T. K.

z udziałem A. K. (1)

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawcy i uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 21 czerwca 2012 roku sygn. akt I Ns 288/09

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w punkcie I.I kwotę 297.606,79 zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset sześć złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) zastąpić kwotą 302.821,27 zł (trzysta dwa tysiące osiemset dwadzieścia jeden złotych dwadzieścia siedem groszy) oraz w punkcie IV kwotę 137.771,55 zł (sto trzydzieści siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt pięć groszy) zastąpić kwotą 142.272,53 zł (sto czterdzieści dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt trzy grosze);

2. w pozostałym zakresie oddalić obie apelacje;

3. ustalić, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty postępowania w instancji odwoławczej związane ze swoim udziałem w sprawie.

IV Ca 1642/12

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 26 lutego 2009 r. T. K. domagał się podziału majątku wspólnego wskazując, że w jego skład wchodzi: spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, samochód osobowy marki H., meble stanowiące wyposażenie wspólnego mieszkania byłych małżonków i zestaw komputerowy. Domagał się ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym w proporcji 2/3 dla wnioskodawcy i 1/3 dla uczestniczki, przyznania prawa do lokalu na jego rzecz, zaś pozostałych składników majątkowych uczestniczce. Wnioskodawca domagał się także rozliczenia: nakładu poniesionego z jego majątku osobistego na majątek wspólny w wysokości 120.000 złotych stanowiącej zwaloryzowaną kwotę darowizny od rodziców wnioskodawcy na jego rzecz, kwoty 3200 złotych pobranej przez uczestniczkę bez jego zgody na wyjazd do Pakistanu, opłaconego przez siebie czynszu w wysokości 4.030 złotych,

kwoty 10.000 złotych z tytułu spłaconego kredytu odnawialnego oraz kwoty 13.166,67 zł (kapitał) i 10.479,25 zł (odsetki) z tytułu zapłaconych po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego rat kredytu hipotecznego.

A. K. (1) wniosła o przyznanie na jej rzecz wszystkich składników majątku i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy odpowiedniej spłaty. Uczestniczka domagała się też rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny o wartości 17.000 złotych, ograniczonej następnie do kwoty 7.000 złotych, z tytułu darowizn otrzymanych od jej rodziców, kwestionowała twierdzenie wnioskodawcy, że darowizny od rodziców były przeznaczone tylko do majątku osobistego T. K.. Wniosła także o oddalenie żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym i o zwrot nakładów z tytułu spłaty kredytu odnawialnego. Uczestniczka domagała się zasądzenia od wnioskodawcy kwoty 6.906,86 zł tytułem rozliczenia uiszczonego po rozwodzie czynszu w zakresie składników, które nie są zależne od ilości osób zamieszkałych w lokalu.

Postanowieniem z dnia z 21 czerwca 2012 roku w sprawie sygn. akt I Ns 288/09 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie ustalił, że w skład majątku wspólnego wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. o powierzchni użytkowej 59,9 m², dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) o wartości 297.606,79 zł po odjęciu pozostałego do spłaty kredytu hipotecznego, samochód osobowy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 5000 zł, wyposażenie mieszkania (regał, wersalka, dwa fotele, stół z sześcioma krzesłami, fotel dziecięcy, pralka, krajalnica, sokowirówka, maszynka do mielenia mięsa, mikser) o wartości 700 zł, zestaw komputerowy o wartości 200 zł, środki zgromadzone na otwartym funduszu emerytalnym wnioskodawcy o wartości 30.581,04 zł i uczestniczki o wartości 1408,10 zł. Wszystkie składniki majątku wspólnego Sąd przyznał uczestniczce, zasadzając od niej na rzecz wnioskodawcy kwotę 137.771,55 zł tytułem dopłaty i rozliczenia nakładów, płatną w terminie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia. Sąd oddalił żądanie wnioskodawcy ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym oraz żądania zwrotu nakładów z majątków osobistych na majątek wspólny w pozostałym zakresie. Na podstawie zgromadzonych dokumentów oraz częściowo zeznań stron i świadków Z. K., E. K., A. K. (2), J. K., I. K. Sąd ustalił, że T. K. i A. K. (1) w dniu 23 stycznia 1999 r. zawarli związek małżeński, który został rozwiązany wyrokiem z dnia 6 maja 2008 r. Sąd powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad dziećmi stron obojgu rodzicom, ustalając ich miejsce zamieszkania przy matce. Rodzice stron udzielali małżeństwu pomocy finansowej. T. K. pracował jako kucharz. A. K. (1) studiowała, następnie opiekowała się dziećmi, podejmując dodatkowo pracę na podstawie umowy zlecenie. Rodzice T. K. przekazali wnioskodawcy i uczestniczce na ich wspólny rachunek bankowy kwotę 50.000 złotych tytułem darowizny na zakup mieszkania. Ponadto strony zgromadziły w kasie mieszkaniowej (...) Banku (...) kwotę 54.363,25 złotych, a także uzyskały kredyt hipoteczny w Banku (...) SA na kwotę 55 000 złotych, którego solidarnymi współkredytobiorcami są rodzice wnioskodawcy. W akcie notarialnym umowy sprzedaży lokalu T. K. i A. K. (1) oświadczyli, że prawo do lokalu nabywają „za fundusze dorobkowe na zasadach wspólności ustawowej”. W założonej dla lokalu księdze wieczystej wpisano hipotekę na rzecz banku do kwoty 55.000 złotych, która zabezpiecza wiarygodność kredytową, a także hipotekę kaucyjną, która zabezpiecza odsetki. Strony uzgodniły wartość wszystkich składników majątku wspólnego, w tym wartość prawa do lokalu na kwotę 330.000 zł bez obciążeń prawnych. Na datę 8 czerwca 2012 roku pozostała do spłacenia kwota 33.293,21 złotych tytułem kredytu hipotecznego. Wnioskodawca i uczestniczka otrzymali od A. i J. K. w darowiźnie do majątku wspólnego meble oraz samochód H. (...). Sąd Rejonowy ustalił, że po upływie kilku lat małżeństwa pożycie wnioskodawcy i uczestniczki pogorszyło się. A. K. (1) nawiązywała nowe znajomości za pośrednictwem Internetu i spędzała dużo czasu na rozmowach telefonicznych. W ten sposób poznała także obywatela Pakistanu, z którym po rozwiązaniu małżeństwa z T. K. zawarła drugi związek małżeński. A. K. (1) jeszcze w czasie trwania pierwszego małżeństwa wyjechała na kilka tygodni do Pakistanu. W tym celu podjęła bez zgody wnioskodawcy ze wspólnego rachunku bankowego w ramach kredytu odnawialnego kwotę 3200 złotych, pochodzącą z pożyczki zaciągniętej przez T. K. z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. W trakcie trwania małżeństwa strony korzystały z kredytu odnawialnego na rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowym prowadzonym dla obojga małżonków. Wysokość zadłużenia na datę 23.05.2008 roku wynosiła 9.408,03 zł. Po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej kredyt ten spłacał uczestnik. Od ustania wspólności ustawowej również kredyt hipoteczny był spłacany wyłącznie przez wnioskodawcę, który do dnia 8 czerwca 2012 roku zapłacił kwotę 13.166,67 złotych tytułem spłaty kapitału i kwotę 10.479,25 złotych tytułem spłaty odsetek. T.

K. wyprowadził się ze wspólnego lokalu w 2009 r. Od marca 2009 roku czynsz za mieszkanie uiszczała wyłącznie uczestniczka, która z tego tytułu zapłaciła kwotę ponad 27.000 złotych. Ustalając przeznaczenie darowizny dokonanej przez Z. K. i E. K., Sąd nie dał wiary ich zeznaniom oraz zgodnym z nimi zeznaniom wnioskodawcy, jak również zeznaniom świadka D. H., jakoby zgodnie z wolą darczyńców darowizna pieniędzy w łącznej kwocie 50.000 złotych była przeznaczona wyłącznie na rzecz wnioskodawcy. Zdaniem Sądu dwie pisemne umowy darowizny, które mają dokumentować ich przeznaczenie wyłącznie na rzecz T. K. nie mogą mieć rozstrzygającego znaczenia, skoro nie zostały opatrzone datą pewną, zaś przy nabyciu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego wnioskodawca i uczestniczka złożyli oświadczenie, że nabyli je za „fundusze dorobkowe”. Darowizna była przeznaczona na zakup lokalu mieszkalnego w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych rodziny, o czym rodzice wnioskodawcy rozmawiali także z rodzicami A. K. (1). Sąd nie dał wiary twierdzeniom uczestniczki, że wyjazd do Pakistanu sfinansowała z pieniędzy stanowiących majątek wspólny za zgodą T. K., skoro z przesłuchania stron i ich rodziców wynika, że dla otoczenia było oczywiste, że uczestniczka wyjeżdża do Pakistanu na zaproszenie poznanego tam mężczyzny. O takim celu wyjazdu uczestniczki świadczy także fakt zawarcia z nim wkrótce po rozwodzie z T. K. drugiego związku małżeńskiego. Zdaniem Sądu zasady doświadczenia życiowego wskazują, że wnioskodawca nie wyraziłby zgody na wyjazd uczestniczki, który zagrażał trwałości ich rodziny. Zdaniem Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie zachodziły ważne powody uzasadniające ustalenie nierównych udziałów na podstawie art. 43 § 2 k.r.o., nie można bowiem uznać, że uczestniczka uporczywie nie przyczyniała się do zwiększania majątku wspólnego, skoro opiekowała się wspólnymi dziećmi, podejmując jednocześnie pracę dorywczą. Pieniądze stanowiące majątek wspólny były niewłaściwie wydatkowane zarówno przez uczestniczkę na rozmowy telefoniczne, jak i przez wnioskodawcę na dość często przez niego spożywany alkohol. Sąd odjął od wartości nieruchomości wskazanej zgodnie przez pełnomocników stron na 330.000 zł pozostałą do spłaty część kredytu hipotecznego w wysokości 32.393,21 złotych. Sąd przyznał prawo do lokalu uczestniczce, bowiem T. K. wyprowadził się z niego w 2009 r. i ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe, natomiast uczestniczka nadal w nim mieszka z dwojgiem wspólnych małoletnich dzieci i posiadając zatrudnienie jest w stanie zaciągnąć kredyt w celu spłacenia wnioskodawcy, co wymagało jednak odroczenia terminu płatności. Sąd uwzględnił żądania zwrotu nakładów z majątków osobistych na majątek wspólny zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., natomiast żądanie rozliczenia kwoty 3200 złotych pobranej przez uczestniczkę zostało rozpoznane jako roszczenie odszkodowawcze na podstawie art. 415 k.c. W ocenie Sądu uczestniczka powinna zwrócić wnioskodawcy kwotę 5.911,48 zł stanowiącą jedną czwartą poniesionych przez niego wydatków z tytułu spłaconego przez siebie kredytu hipotecznego od daty ustania wspólności majątkowej małżeńskiej do dnia zamknięcia rozprawy, gdyż kredytobiorcami są cztery osoby, odpowiedzialne solidarnie. Sąd nie uwzględnił żądania wnioskodawcy rozliczenia kwoty 10.000 złotych tytułem spłaty kredytu odnawialnego, skoro zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o. spłacone wspólne zadłużenie powstało w związku z zaspokajaniem potrzeb rodziny i nie przyczyniło się do powiększenia majątku. Sąd nie uwzględnił również żądania T. K. zasądzenia od uczestniczki kwoty 2000 złotych tytułem opłaconego przez siebie czynszu. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego, w okresie od lipca do listopada 2009 roku uznał, że płacił czynsz odliczając go od alimentów na rzecz dzieci. Sąd rozliczył żądanie uczestniczki zasądzenia od wnioskodawcy na jej rzecz kwoty 6.906,86 złotych tytułem zapłaconego przez nią czynszu do spółdzielni, uwzględniające jedynie opłaty niezależne od ilości osób zamieszkujących w lokalu. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego złożyli wnioskodawca i uczestniczka.

T. K. zaskarżył je w zakresie punktu III, IV i V, zarzucając sprzeczność poczynionych przez Sąd ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że wnioskodawca nie otrzymał darowizny do jego majątku osobistego w kwocie 50.000 złotych i obniżenie wartości mieszkania o wartość pozostałego do spłacenia kredytu w sytuacji, gdy współkredytobiorcami są także rodzice wnioskodawcy. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie art. 45 k.r.o., art. 376§1 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawcy należy się od uczestniczki zwrot jedynie 1/4 a nie 1/2 nakładów poniesionych na spłacanie kredytu hipotecznego, błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie art. 30§1 k.r.o. oraz art. 45 k.r.o. poprzez nieuwzględnienie poniesienia przez wnioskodawcę nakładów na spłatę kredytu odnawialnego i nieprawidłowe zastosowanie art. 5 k.c. przez nierozpoznanie zarzutu o oddalenie roszczenia uczestniczki o zwrot nakładów poniesionych przez nią na utrzymanie wspólnego mieszkania w kwocie 6.906,86 złotych, w sytuacji kiedy żądała

wyprowadzenia się wnioskodawcy ze wspólnego mieszkania po to, aby mogła wprowadzać do mieszkania swojego nowego męża a potem kolejnych partnerów życiowych, co uniemożliwiało wnioskodawcy wspólne zamieszkiwanie i korzystanie z mieszkania. Wskazując na powyższe T. K. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyznanie mieszkania na wyłączną własność wnioskodawcy, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku poprzez podwyższenie kwoty zasądzonej spłaty o kwotę 85.958,40 złotych płatną w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia, ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do Sądu Rejonowego celem ponownego rozpoznania, jak również o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Na rozprawie apelacyjnej T. K. wniósł o rozliczenie rat kredytu hipotecznego spłaconych po dacie orzeczenia sądu I instancji oraz o zasądzenie od byłej żony ekwiwalentu za bezumowne korzystanie z mieszkania ponad przysługujący jej udział we współwłasności.

A. K. (1) złożyła apelację w zakresie punktu IV i V, zarzucając orzeczeniu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c, polegające na przyjęciu, że pobrała z majątku wspólnego kwotę 3200 zł. na wyjazd do Pakistanu, bez wiedzy i zgody wnioskodawcy oraz wadliwe zastosowanie oraz błędną wykładnię przepisu art. 45 § 2 k.r.io. polegającą na oddaleniu żądania uczestniczki rozliczenia jej wpłat z tytułu opłat czynszowych w kwocie ponad 13.813,72 zł, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że zaspokoiła przedmiotowy dług w kwocie 16.413,72 zł. Na podstawie art. 45 k.r. i o., art. 376 k.c, 567 k.p.c. w zw. z art. 383 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wniosła również o orzeczenie, że wnioskodawca jest obowiązany do zwrotu tych nakładów za dalsze okresy do momentu wydania orzeczenia przez Sąd II instancji, domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia w punkcie IV poprzez uwzględnienie tych kwot, ewentualnie uchylenia go w zaskarżonej części i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tej części, jak również zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje zasługują na częściowe uwzględnienie. Sąd Okręgowy uznał za zasadne rozliczenie kwoty 2600 zł uiszczonej przez uczestniczkę po rozwodzie tytułem spłaty zadłużenia lokalu według stanu na datę ustania wspólności ustawowej. Na potwierdzenie żądania zgłoszonego przez A. K. (1) w piśmie z dnia 29 września 2009 roku (k.108-112) złożone zostały do akt dowody przelewów oraz raport stanu konta (k.113-120). Zgodnie z art. 46 k.r.o. do podziału majątku wspólnego małżonków po ustaniu wspólności stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i dziale spadku. Z kolei art. 1035 k.c. odsyła w tym zakresie do stosowania przepisów o współwłasności w częściach ułamkowych. Mając powyższe na względzie żądanie zasądzenia od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwoty 1300 zł znajduje uzasadnienie w treści art.207 k.c., zgodnie z którym współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną stosownie do przypadających im udziałów we współwłasności. Stosownie do dyspozycji art. 618§ 3 k.p.c. w zw. z art. 688 i art. 567 § 3 k.p.c. w postępowaniu o podział majątku Sąd orzeka o długach związanych z majątkiem wspólnym i ciężących w czasie trwania wspólności na obojgu małżonkach, które zostały spłacone przez jednego z małżonków z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej, a przed dokonaniem podziału majątku wspólnego. W związku z rozszerzeniem przez uczestniczkę na podstawie art.383 k.p.c. roszczenia o zwrot połowy należności czynszowych niezależnych od liczby osób zamieszkujących w lokalu za okres od dnia wydania orzeczenia przez Sąd I instancji, również na podstawie powyższych przepisów Sąd pomniejszył sumę należną wnioskodawcy o kwotę 3506,76 zł odpowiadającą połowie uiszczonych przez nią opłat stałych od lipca 2012 roku do października 2013 roku i wynikającą ze złożonego na rozprawie apelacyjnej zestawienia wraz z potwierdzeniami przelewów i zawiadomieniami o wysokości opłat. Domaganie się przez wnioskodawcę uznania tego żądania za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego należy uznać za niezasadne. Reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika T. K. nie wskazał, którą z zasad naruszyła uczestniczka żądając rozliczenia kosztów utrzymania lokalu. Skoro w początkowym okresie po rozwodzie wnioskodawca zamieszkiwał w lokalu, z którego wyprowadził się dobrowolnie wiosną 2009 roku, nie można uznać, że korzystania przez niego z lokalu nie dało się pogodzić z korzystaniem przez uczestniczkę. Apelacja uczestniczki w zakresie kwestionującym zasadność rozliczenia przez Sąd Rejonowy kwoty 3200 zł wydatkowanej na wyjazd do Pakistanu nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał właściwej oceny prawnej. Żądanie rozliczenia kwoty

3200 złotych wypłaconej przez uczestniczkę ze wspólnego konta na pokrycie kosztów wyjazdu do Pakistanu było zasadne, skoro uczestniczka pobrała ją samowolnie i spożytkowała na cele niezwiązane z utrzymaniem rodziny czy powiększeniem majątku wspólnego. Uszczerbek majątkowy wnioskodawcy pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z pobraniem przez uczestniczkę gotówki, które należy ocenić jako działanie zawinione. Twierdzenia A. K. (1) na okoliczność aprobaty wnioskodawcy dla jej wyjazdu na zaproszenie mężczyzny będącego następnie jej mężem należy uznać za sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Nawet jednak gdyby wnioskodawca nie oponował przeciwko wyjazdowi, nie będąc świadomym rzeczywistego celu wyjazdu do Pakistanu, powoływanie się przez uczestniczkę na brak sprzeciwu męża stanowiłoby nadużycie prawa, skoro działał pod wpływem wywołanego przez nią podstępnie błędu. Uwzględniając zgłoszony przez T. K. na rozprawie apelacyjnej w myśl art.383 k.p.c. wniosek o rozliczenie rat kredytu hipotecznego spłaconych w czasie trwania postępowania międzyinstancyjnego, Sąd Okręgowy powiększył należną wnioskodawcy sumę o kwotę 1303,62 zł odpowiadającą 1/4 kwoty uiszczonej przez niego z tego tytułu po wydaniu orzeczenia przez Sąd Rejonowy. Wysokość całej zapłaconej w tym okresie kwoty 5214,48 zł wynika z przedłożonego na rozprawie apelacyjnej aktualnego zawiadomienia o najbliższej spłacie kredytu. Mimo braku potwierdzeń dokonanych przez wnioskodawcę przelewów, Sąd Okręgowy uznał roszczenie za udowodnione, skoro w toku postępowania przez Sądem Rejonowym fakt spłacania rat kredytu hipotecznego wyłącznie przez wnioskodawcę był między stronami bezsporny, zaś przed Sądem II instancji uczestniczka nie twierdziła, że to ona opłaca powyższe raty. Sąd podzielił przy tym stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym rozliczeniu podlega jedynie 1/4 należności, skoro współkredytobiorcami są również rodzice wnioskodawcy. Przy solidarnej odpowiedzialności kredytobiorców brak jest podstawy do obciążenia uczestniczki połową sumy, zaś ewentualne roszczenia regresowe mogą być przez małżonków Z. i K. dochodzone w innym postępowaniu. Wobec zmiany wysokości obciążenia hipotecznego, uwzględniając wynikający z art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c. obowiązek działania z urzędu, Sąd Okręgowy pomniejszył wartość prawa do lokalu o kwotę 27.178,73 zł odpowiadającą wysokości pozostałego do spłaty kredytu hipotecznego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy trafnie przyjął wartość nieruchomości z uwzględnieniem obciążenia prawnorzeczonego w postaci hipoteki ciężącej na nieruchomości, podzielając pogląd utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nietrafne jest stanowisko wnioskodawcy negujące pomniejszenie wartości prawa do lokalu z uwagi na fakt, że kredytobiorcami są również jego rodzice. Pomniejszenie wartości składnika majątkowego o wartość obciążenia prawnorzeczonego nie zmierza do rozliczenia przy podziale majątku pasywów, bowiem niespłacone długi, które obciążają majątek wspólny, przy podziale majątku wspólnego nie podlegają rozliczeniu, a jedynie do ustalenia jego rzeczywistej wartości. Sąd Okręgowy uznał za trafny zgłoszony przez wnioskodawcę zarzut apelacyjny dotyczący oddalenia wniosku o rozliczenie spłaconego po ustaniu wspólności kredytu odnawialnego. Wobec tego, że obciążający majątek wspólny kredyt odnawialny został spłacony z majątku osobistego wnioskodawcy po ustaniu wspólności ustawowej, podstawą rozliczeń nie będzie art.45 k.r.io. zawierający powołane przez Sąd Rejonowy ograniczenia dotyczące niemożności żądania zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny i niezwiększających wartości majątku w chwili ustania wspólności, który znajduje zastosowanie jedynie do nakładów czynionych w trakcie trwania wspólności, lecz art.207 k.c. w zw. z art.1035 k.c. w zw. z art.46 k.r.io. Złożone do akt zaświadczenia z banku - k. 4, 67, 270, 401-2 i dowody wpłaty - k. 39-55 potwierdzają fakt uiszczenia przez T. K. z tego tytułu kwoty 9.498,03 zł wraz z odsetkami w wysokości 1295,75 zł. Sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez T. K. dopiero na rozprawie apelacyjnej żądania zasądzenia od uczestniczki na jego rzecz wynagrodzenia z tytułu korzystania z lokalu ponad przysługujący jej udział w majątku wspólnym. Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 26 października 1961 r., IV CO 15/61, OSNCP 1963, nr 1, poz. 3 i postanowieniu z dnia 30 października 1969 r., II CKN 395/69, niepubl., zgodnie z którym roszczenia z tytułu posiadania rzeczy mogą być zgłaszane tylko przed sądem pierwszej instancji. Ponadto reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawca w żaden sposób nie wykazał wysokości tych kosztów, zatem należało je uznać za nieudowodnione. Apelacja wnioskodawcy w zakresie kwestionującym zasadność przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że kwota 50.000 zł została przekazana przez rodziców T. K. do jego majątku osobistego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne, nie przekraczając granicy swobodnej oceny dowodów i dokonał właściwej oceny prawnej. Rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym oraz zasadach doświadczenia życiowego, wobec czego zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego jest nieuzasadniony. Za trafne uznał Sąd Okręgowy

rozstrzygnięcie w przedmiocie przyznania uczestnicze prawa do lokalu, skoro zamieszkuje w nim wraz ze wspólnymi małoletnimi dziećmi stron, a ponadto posiada zdolność kredytową umożliwiającą spłatę wnioskodawcy.

Ustalając wysokość dopłaty i rozliczeń z tytułu nakładów z uwzględnieniem dokonanej przez Sąd Okręgowy korekty przyjęto, że w wyniku podziału majątku A. K. (1) otrzyma składniki majątkowe o wartości 310.129,37 złotych (302.821,27 zł + 5 000 zł + 700 zł + 200 zł + 1408,10 zł), natomiast T. K. - 30.581,04 złotych. Łączna wartość majątku wspólnego wynosi 340.710,41 złotych. Udział każdego z małżonków wynosi połowę tej sumy, czyli 170.355,20 zł. Skoro wnioskodawca otrzyma składniki majątkowe o mniejszej wartości, Sąd był zobowiązany zasądzić na jego rzecz od uczestniczki dopłatę, która odpowiada różnicy między wartością udziału a wartością majątku przypadającego wnioskodawcy, czyli kwotę 139.774,16 złotych (170.355,20 - 30.581,04 = 139.774,16). Po rozliczeniu nakładów z majątków osobistych stron na majątek wspólny (uczestniczka powinna zwrócić wnioskodawcy 1.600 + 5.911,48 + 1303,62 zł + 5396,89 zł = 14211,99 zł, zaś wnioskodawca uczestniczce 6906,86 zł + 1300 zł + 3506,76 zł = 11.713,62 zł) ostateczna suma należna wnioskodawcy z tytułu rozliczenia majątku wspólnego wynosi 142.272,53 zł.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd na podstawie art.386§1 k.p.c. w zw. z art.13§2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji oraz w myśl art.385 k.p.c. w zw. z art.13§2 k.p.c. jak w punkcie 2 postanowienia. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono zgodnie z art.520§1 k.p.c. w zw. z art.391§1 k.p.c. w zw. z art.13§2 k.p.c. Wobec częściowego uwzględnienia obu apelacji w porównywalnych kwotach, Sąd nie znalazł podstaw do ich odmiennego rozliczenia pomiędzy zainteresowanymi.